

U Zagrebu, 19.01.2026.

AS

Poslovni broj: Povrv-145/2024

ŽUPANIJSKOM SUDU

putem:

**Općinskog suda u Zlataru
Stalne službe u Krapini
Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1
49000 Krapina**

Pravna stvar:

Tužitelj: HEP ELEKTRA d.o.o., Ulica grada Vukovara 37, 10000 Zagreb, OIB: 43965974818, zastupan po punomoćniku Zoranu Tomiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva TOMIĆ & PARTNERI d.o.o., Zagreb, Trg Marka Marulića 17

Tuženik: MIROSLAV KOZINA, ZAGREBAČKA CESTA 26A, 49000 Krapina, OIB: 40248462166

radi: isplate

v.p.s.: 37,50 EUR

ŽALBA TUŽITELJA

*- protiv presude Općinskog suda u Zlataru
Stalne službe u Krapini, posl.br. Povrv-145/2024
od 23.12.2025.g.*

1X predano u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava

I. U predmetnoj pravnoj stvari tužitelja HEP ELEKTRA d.o.o., Ulica grada Vukovara 37, 10000 Zagreb, OIB: 43965974818 i tuženika MIROSLAV KOZINA, ZAGREBAČKA CESTA 26A, 49000 Krapina, OIB: 40248462166 dana 23.12.2025.g. je donesena presuda pod poslovnim brojem Povrv-145/2024.

Točkom I. izreke presude sud je ukinuo platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Gordane Večerić iz Pregrade, poslovni broj: Ovr-4454/2024 od dana 21.06.2024.g. u točki 1. kojom je tuženiku naloženo da tužitelju plati iznos od 35,14 EUR sa zakonskom zateznom kamatom te u točki 3. kojom je tuženiku naloženo da isplati tužitelju nastale troškove ovršnog postupka u iznosu od 37,50 EUR uvećanim za zakonske zatezne kamate.

Točkom II. Izreke presude sud je odbio tužiteljev zahtjev za naknadu troškova u cijelosti.

Slijedom navedenog, tužitelj u otvorenom zakonskom roku podnosi žalbu protiv presude Općinskog suda u Zlataru, Stalne službe u Krapini, posl.br. Povrv-145/2024 od 23.12.2025.g. u cijelosti i to iz sljedećih zakonom predviđenih razloga:

1. Bitne povrede odredaba parničnog postupka
2. Pogrešne primjene materijalnog prava
3. Pogrešne odluke o troškovima postupka.

II. Tužitelj prvenstveno navodi da je prilikom donošenja presude došlo do bitne povrede odredaba Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25) iz čl. 354. st. 2. t. 11., a sve iz razloga jer su u pobijanoj presudi razlozi o odlučnim činjenicama nejasni i proturječni te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika o danim iskazima i samih tih isprava i zapisnika.

Također, sud je pogrešno primijenio materijalno pravo, odnosno nije pravilno primijenio odredbe materijalnog prava koje je trebao primijeniti.

Naime, sud je prilikom obrazlaganja presude naveo: „U konkretnom slučaju kada je tuženik neredovito ispunjavao svoje obveze prema tužitelju, tužitelj je bio dužan postupati u skladu s člankom 171. Zakona o obveznim odnosima Zakon o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., dalje: ZOO) kojim je regulirano uračunavanje u situacijama u kojima dužnik ispunjenjem istorodnih obveza (npr. novčanih kao u konkretnom slučaju) nije podmirio dugovanje u cijelosti. Tako da je stavkom 1. navedenog članka propisano da kad između istih osoba postoji više istorodnih obveza, pa ono što dužnik ispuni nije dovoljno da bi se mogle namiriti sve, onda će se, ako o tome ne postoji sporazum vjerovnika i dužnika, uračunavanje obaviti onim redom koji odredi dužnik najkasnije prilikom ispunjenja. U ovom slučaju tuženik je prema pozivima na broj jasno naznačio na koje se razdoblje odnosi uplata pa je tužitelj bio dužan zatvoriti to potraživanje.“

Sud je iz citiranog obrazloženja izveo sljedeći zaključak: „S obzirom da je tuženik tijekom postupka sporio visinu tužbenog zahtjeva te da sud ne raspolaže stručnim znanjem radi utvrđenja preostalog iznosa koji bi tužitelju pripao da je sukladno članku 171. i 172. ZOO-a ispravno proknjižio uplate tuženika to je na temelju članka 451. stavka 3. ZPP-a platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi pod točkom 1. koja se odnosi na glavnica i kamate, ukinut u cijelosti i tužbeni zahtjev odbijen te je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.“

Tužitelj ovim putem ističe da je pogrešna i nejasna primjena odredbe 171. Zakona o obveznim odnosima prilikom odlučivanja prvostupanjskog suda o preostalom iznosu koji bi tužitelju pripadao, odnosno prilikom odlučivanja o zakonskim zateznim kamatama na podmireni iznos glavnice i ovršnih troškova, kao i nepodmirenom iznosu ovršnih i parničnih troškova.

Prvostupanjski sud je u obrazloženju presude ispravno utvrdio kako je tuženik uplaćivanjem s naznačivanjem određenih poziva na broj nešto jasno naznačio.

Međutim, pogrešan je zaključak suda da je tuženik prema pozivima na broj naznačio *na koje se razdoblje odnosi uplata pa je tužitelj bio dužan zatvoriti to potraživanje*.

Naime, suprotno navedenom, tuženik je putem poziva na broj izričito odredio koje se dugovanje pojedinim uplatama zatvara.

Tako u slučaju vršenja uplate s ispravnim pozivom na broj tužitelj istu knjiži na dugovanje koje je naznačivanjem poziva na broj odredio tuženik. U slučaju da tuženik nije naznačio poziv na broj i time odredio koje dugovanje istom uplatom namjerava podmiriti, tužitelj bi istu uplatu knjižio na obvezu koja bi prva dospjela za ispunjenje, odnosno po starosti računa, primjenjivanjem odredaba ZOO-a o redoslijedu uračunavanja.

Slijedom navedenog, iako sama osnovanost i visina glavnice nije sporna, tužitelj ističe da je odbijanje tužbenog zahtjeva pozivanjem prvostupanjskog suda na čl. 171. ZOO-a neosnovano, a budući je zatvaranje dugovanja s osnove glavnice izvršeno *onim redom koji odredi dužnik najkasnije prilikom ispunjenja*, odnosno prema pozivu na broj naznačenom prilikom uplate, a u skladu s čl. 171. st. 1. ZOO-a.

Tuženik je dakle u cijelosti podmirio dugovanje s osnove glavnice u iznosu od 35,14 EUR dana 07.06.2024.g. i time priznao dug kako po osnovi, tako i po visini, a sve sukladno čl. 240. st. 2. Zakona o obveznim odnosima.

Prvostupanjski sud je u obrazloženju presude također ispravno utvrdio kako je nesporno da je ovrhovoditelj prijedlog za ovrhu podnio 28.05.2024., dakle u trenutku kada njegovo potraživanje nije bilo podmireno.

Slijedom navedenog, u predmetnom sporu nije sporna osnova i visina same glavnice, već visina zateznih kamatama na podmireni iznos glavnice i ovršnih troškova, kao i nepodmireni ovršni i parnični troškovi.

Tuženik je dakle svoju obvezu podmirio nakon utuženja, a svakako nakon dospijeća, a iz čega proizlazi da je preostalo potraživanje zateznih kamata za navedenu obvezu. Sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima, dužnik koji je u zakašnjenju pored glavnice duuguje i zakonske zatezne kamate, a s obzirom na to da je tuženik navedenu obvezu podmirio sa zakašnjenjem, tužitelj podneskom od dana 23.12.2024.g. osnovano potražuje zatezne kamate za navedenu utuženu obvezu, a koje nisu podmirene.

Nadalje, budući tuženik svoju obvezu nije podmirio po dospijeću obveze, tuženik je pokrenuo ovršni postupak, sukladno čl. 3. Ovršnog zakona (NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22) prema kojem se ovršni postupak pokreće prijedlogom ovrhovoditelja. Slijedom navedenog, tuženik je u obvezi podmiriti i nastale ovršne troškove.

Tužitelj ističe da su troškovi ovršnog postupka određeni sukladno primjenjivom Pravilniku o naknadi i nagradi javnih bilježnika u ovršnom postupku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika kao i Ovršnom zakonu.

Naime, prema čl. 14. Ovršnog zakona, ovršenik je dužan ovrhovoditelju naknaditi troškove koji su bili nužni i potrebni radi provedbe ovrhe pa tužitelj ustraje i na potraživanju pravilno i zakonito odmjerene ostatka ovršnih troškova.

Pritom, tužitelj ističe da nakon podnošenja prijedloga za ovrhu, u knjigovodstvenoj kartici dolazi do razdvajanja utuženog dugovanja u odnosu na redovno dugovanje slijedom čega se uplatama po redovnom dugovanju ne mogu zatvarati nepodmirena dugovanja s osnove ovršnih troškova iskazanih u knjigovodstvenoj kartici tužitelja pod kontom za utuženo dugovanje.

Slijedom navedenog, **odredbe čl. 171. i 172. Zakona o obveznim odnosima na koju se prvostupanjski sud poziva prilikom odlučivanja o preostalom iznosu koji bi tužitelju pripadao**, odnosno prilikom odlučivanja o zakonskim zateznim kamatama na podmireni iznos glavnice i ovršnih troškova, kao i nepodmirenom iznosu ovršnih i parničnih troškova **su u predmetnom sporu neprimjenjive.**

Nadalje, tuženik je uplatama od dana 07.06.2024., 12.06.2024., 26.06.2024. te 15.07.2024.g., pored glavnice, djelomično podmirio dugovanje s osnove troškova ovršnog postupka u iznosu od 20,00 EUR čime je tuženik **priznao i ovršne troškove kako po osnovi, tako i po visini**, sukladno čl. 240. st. 2. Zakona o obveznim odnosima.

Konačno, tužitelj ističe da je odbijanje tužbenog zahtjeva isticanjem prvostupanjskog suda kako „sud ne raspolaže stručnim znanjem radi utvrđenja preostalog iznosa koji bi tužitelju pripao da je sukladno članku 171. i 172. ZOO-a ispravno proknjižio uplate tuženika“ u cijelosti neosnovano, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju od suda ne zahtijeva stručno znanje prilikom odlučivanja o tužbenom zahtjevu već pravilna primjena materijalnog prava na utvrđeno i nesporno činjenično stanje.

Slijedom svega prethodno navedenog, tužitelj ističe da s obzirom da je tuženik obvezu na ime glavnice i javnobilježničkog troška ovršnog postupka podmirio nakon utuženja, a svakako nakon dospijeća, tužitelj sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima osnovano ustraje na potraživanju zateznih kamata za navedenu utuženu obvezu, a koje nisu podmirene te s obzirom da tuženik nije podmirio cjelokupni trošak ovršnog postupka i to odvjetnički trošak ovršnog postupka, tužitelj sukladno čl. 14. Ovršnog zakona osnovano ustraje na potraživanju ostatka pravilno i zakonito odmjerene ostatka ovršnog troška.

III. S obzirom da je sud pogrešno primijenio materijalno pravo, pogrešna je i odluka suda o troškovima postupka.

Naime, u odnosu na točku II. izreke presude, tužitelj upućuje na čl. 158. st. 2. ZPP-a koji određuje da *ako je tužitelj povukao tužbu ili se odrekao tužbenog zahtjeva odmah nakon što je tuženik udovoljio zahtjevu tužitelja ili zbog drugih razloga koji se mogu pripisati tuženiku, troškove postupka dužan je tužitelju naknaditi tuženik.*

Budući je tuženik podmirio dugovanje s osnove glavnice u iznosu od 35,14 EUR te djelomično podmirio dugovanje s osnove troškova ovršnog postupka u iznosu od 20,00 EUR nakon utuženja, smatra se da je tuženik udovoljio zahtjevu tužitelja slijedom čega je tuženik dužan tužitelju nadoknaditi troškove koji su mu nastali i koji su bili potrebni za vođenje ovog postupka.

IV. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže žalbenom sudu preinačiti pobijanu presudu u smislu žalbenih razloga, odnosno podredno, ukinuti presudu te predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno raspravljanje i odlučivanje uz obvezu tuženika da naknadi tužitelju trošak ovog žalbenog postupka.

TUŽITELJ
po punomoćniku:

Tužitelj zahtijeva sljedeći trošak:

Sastav žalbe	62,50 EUR + PDV (25%) = 78,13 EUR
Trošak pristojbe za žalbu	26,54 EUR
UKUPNO	104,67 EUR